

LÁSKA BOŽÍ

GEORGE HERRIG

(Dubuque, Iowa, říjen 2005)

Je dobré být v Boží přítomnosti a ve shromáždění svatých. Jaké by to bylo, kdybychom místo toho byli na náboženské bohoslužbě, kde všichni okolo jsou hříšníci? Bylo by pak naší odpovědností vstát a kázat Slovo, aby byli všichni spaseni. Je velmi vzácné být uprostřed shromáždění svatých, protože máme jednoho Pána, jeden křest, jednu víru, jedno povolání a jednu naději, tak jak se o tom píše v Efezským (Ef 4:4-5).

Bůh nám zaslíbil, že nás nikdy neopustí a nezanechá. V Božím slovu je tolik zaslíbení! Věřím, že toto konkrétní zaslíbení je vrcholem všech zaslíbení, protože se k němu tolikrát utíkáme, když je zle. Když se všechno zdá nepřekonatelné, když pro mračna nevidíme paprsky slunce, Bůh říká: „*Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.*“ (Žid 13:5) Toto je Bůh, kterému sloužíme.

Dnes ráno jsme zpívali píseň „Bůh je láska, nebe i země to hlásají“. A někde dál se v ní zpívá: „Chci, aby se o tom sdílel celý svět.“ A pak: „Cítím Ho ve vzduchu.“ Bůh říká, že je tady vždycky. Když Ho tedy necítíme ve vzduchu, znamená to, že je pryč? Bůh není pryč. Spíš je pryč naše citlivost. Nejsme citliví na to, kde je Bůh. Máme být lidem víry. Není to v tom, co vidíme, v tom, co cítíme, ani v tom, co si myslíme. Je to v tom, že Bůh je, a že Bůh je láska.

Písmo říká, že nejprve Bůh miloval nás (1Jan 4:19). Neříká, že bychom Ho nejdříve milovali my, ale že nás nejdříve miloval On. Bible říká, že žádný nemůže přijít k Otci, jedině ten, koho Bůh nejdříve přitáhne (Jan 6:44). Ještě než Adam s Evou padli, Bůh ve své lásce měl plán a záměr se stvořením, a to skrze Ježíše Krista. Písmo říká: „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3:16) Tak moc Bůh miloval svět. Byli jsme součástí světa, a přesto přišel, ukázal se nám, vyvedl nás

z temnoty do království svého drahého Syna, abychom mohli začít růst a zjevit samu Jeho podstatu a charakter. Halelujah!

Rád bych se s vámi dnes ráno podíval do Matouše 22:34-40: „*Fari-zeové pak uslyšavše, že by k mlčení přivedl saducejské, sešli se v jedno. I otázal se jeden z nich zákonník nějaký, pokoušeje ho, a řka: Mistře, které jest přikázání veliké v zákoně? I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své. To jest přední a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci.*“ Víte, že se tady píše o dvou přikázáních, ale ve skutečnosti je to jedno přikázání? Když za Ním ten zákoník přišel, aby Ho pokoušel, jinými slovy říkal: „Tak, tady máš všechna přikázání, a teď řekni, které je největší.“ Ježíš mu neodpověděl, že jedno přikázání je největší, ale že jsou ve skutečnosti dvě.

Když si najdete Janovu epištolu... Víme, že Jan je apoštolem lásky. Byl Ježíšův nejbližší. Znal tlukot Ježíšova srdce. Jan napsal, že máme jedni druhé milovat. Řekl: „*Kdo praví, že jest v světle, a bratra svého nenávidí, v temnostiť jest až posavad.*“ (1Jan 2:9) V prvním a druhém listu nám apoštol objasňuje, co to ta láska je. Říká: „*Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecnství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.*“ (1Jan 1:7) Abychom mohli jeden druhého milovat, musíme nejprve milovat Jeho. Nemohu vás milovat láskou Ježíše Krista, pokud nemám vztah s Bohem. Pokud přebý-vám v Boží lásce, pak vás mohu milovat Boží láskou.

Pamatujete si tuto píseň?

*„Miluji tě láskou Páně.
Ano, miluji tě láskou Páně,
neboť v tobě vidím slávu svého Krále.
A já tě miluji láskou Páně.“*

Pokud nedokážete v bratru vidět Ježíše, pak váš vztah s Bohem není takový, jaký by měl být. Jan řekl: „*Kdo praví, že jest v světle, a bratra svého nenávidí, v temnostiť jest až posavad.*“ Tak pokud vůči křesťanovi,

krví očištěnému bratrovi, máme nějakou takovou překážku, je to náš vnitřní problém, se kterým Bůh chce jednat. Není to ojedinělý problém, jak vidíte. Písmo říká, že nás nepostihlo nic, než co je lidské (1Kor 10:13).

Největším učitelem, kterého máme, je samozřejmě Duch svatý. Slovo je součástí Ducha svatého. Je to Bůh. Pamatujte, že první přikázání, které nám dává, je, abychom milovali Pána, našeho Boha, čím? Celým srdcem, celou duší a celou myslí. Když to pečlivě prozkoumáte, zjistíte, co to zahrnuje. Znamená to, že vše, co v nás je, má milovat Boha.

Jak milujeme Boha? Písmo říká, že milujeme Boha, když zachová-
váme Jeho přikázání (Jan 14:15). Když si to uvědomíme, pak v sobě musíme mít Jeho Slovo. Existuje jediný způsob, jak můžeme (vy i já) být změněni. Božím slovem. Nevím proč, ale jak tady kážu, přichází mi na mysl píseň:

*„Slovem Božím jsme učiněni vítězi,
slovem Božím dokážeme stát.“*

Vidíme, jak je Boží slovo důležité. Naším problémem však je, že musíme nakládat se svojí přirozeností, která je mezi námi a Bohem překážkou.

Kolik z nás touží plně se věnovat Božímu slovu? A přitom kolik z nás zápasí, když přijde na to, abychom se Božímu slovu věnovali. Musíte opustit cestu starého člověka a vycvičit se. Musíte dojít na místo, kde se plně zaměříte na to, že se budete sytit Božím slovem. Ve světě je tolik věcí, které nás bombardují. I když vy neznáte celý satanův plán, buďte si jisti, že on ho zná. Dábel udělá, co bude moci, aby zabránil Božímu slovu přijít k Božímu lidu. Příklad: Když se rozhodnete, že budete denně věnovat hodinu modlitbě a čtení Písma, komu z vás se to zdá jednoduché? Pro někoho to bude těžké i jen na patnáct minut. Ale úžasné je, že čím více se začnete poddávat Božímu slovu, tím snazší to pro vás bude.

Vidíte, bratři, máme Pána milovat celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí. Když se podíváte do Písma, zjistíte, jak je Bůh

úžasný. Bůh stvořil nebe a zemi. Z přirozené roviny se můžeme učit. Byl tady přirozený Adam a přirozená Eva. Všichni muži a ženy Písma žili stejně jako vy a já. Byli vychováni mezi lidmi a měli povědomí o Bohu. Bůh chtěl na zemi ustanovit, zformulovat své svědectví. Bez Bible bychom nic nevěděli o naší šest tisíc let trvající historii ani o tom, co nám Bůh chtěl sdělit.

V Písmu máme ty, kteří zvítězili, ale také ty, kdo nezvítězili. Bůh mohl psát jen o těch, kdo zvítězili, ne? Proč tam však psal o dobrých i o zlých? Nám k užitku. Kvůli nám. Když začneme studovat Starý zákon, zjistíme, že Izrael (přirozený Izrael) je obrazem církve. Když čteme o mužích a ženách v Bibli, hlavně o Izraelcích... Mám na mysli dlouhé rodokmeny králů a všechny, co s nimi měli co do činění, jejich vojska, velitele, jejich šiky a všechny možné jiné. Byli to muži a ženy jako my, kteří měli stejnou příležitost poddat se Pánu. Měli příležitost sloužit Mu a milovat Jej z celého srdce, protože měli Boží slovo a věděli, jak Jej následovat. Neměli Krev ani Ducha svatého, ale měli zákon. Zákon nebyl dán k tomu, aby je přivedl plně do dokonalosti, ale pokud bylo něco, co bylo spravedlivé, pak Písmo říká, že to byl právě zákon. Muži, ženy, všichni museli žít podle zákona, přesto však byli jedni, kteří zákon následovali, a druzí, kteří zákon nenásledovali. Bůh nám dává tyto příklady, abychom nad nimi rozjímali a porozuměli, co nám Bůh touží o jejich charakteru ukázat. Halelujah!

Když Izrael odešel od Boha a zatoužil být jako jiné národy, odchýlil se od Hospodina. První Samuelova 8:4-9 nám ukazuje, že Izrael toužil mít krále jako jiné národy a že odmítl Hospodina jako svého krále. Samuel šel za Bohem a byl zdrcen. Víte proč? Samuel byl posledním z dlouhé řady soudců. Bůh k němu promluvil: „*Ne tebouť jsou pohrdli, ale mnou pohrdli.*“ (1Sam 8:7) Poté jim Bůh dal, co chtěli. Benjamínek jménem Saul byl vyvýšen a stal se králem.

Ale se Saulem byl problém. Nenásledoval plně Hospodina. Hospodin mu dal všechno, co potřeboval k tomu, aby byl králem. Bůh ho pomazal. Saul měl sílu, moc a pomazání, aby v bitvě porazil své nepřátele. Přesto pro svou vnitřní slabost přestal Boha poslouchat. Ne že by jednou neposlechl, ale ustavičně neposlouchal.

V Saulově životě to došlo tak daleko, že pro jeho neposlušnost bylo království dáno jinému. Toto by v nás mělo vzbudit bázeň před Pánem. Nikdy nevíme, kdy naše přestoupení přijdou před tvář Páně a On řekne: „Pohár se naplnil.“ Přemýšleli jste nad tím někdy? Vy i já známe muže a ženy venku v církvích, kteří mají své motivy. Ale v jejich motivech je problém. Myslí si, že mohou nad Bohem zvítězit myšlením, přechytračit Ho. Není to bláznivé? Přemýšlejte o tom.

Znám bratra, který měl v duši problém. Zajímal se o kázání o poslední době a jednou nohou stál ve Slovu a druhou v církvi vnějšího nádvoří. Jednou se mi svěřil: „Víš, myslím si, že bych byl mnohem silnější, kdybych doopravdy věděl, že Ježíš přijde příští rok. Můj problém je v tom, že Ježíš možná přijde až za pět let. Tak ty věci, které dělám, můžu ještě chvíli dělat.“ Dotklo se mě to. Nevím, proč se mi s tím svěřil. Nebylo to něco, co by každému povídal na setkání. Myslím, že nám někdy Bůh otevře dveře, kudy vidíme srdce člověka. Proč? Abychom se za něj mohli modlit, že jej chceme vidět vysvobozeného.

Na tomto příkladu vidíme, v jakém stavu se dnes církev nachází. Bůh od počátku zjevil, proč postavil stánek o třech částech: s vnějším nádvořím, se svatyní a svatyní svatých. Bůh řekl Mojžíšovi, aby postavil přirozený stánek. Ale přirozený stánek měl duchovní význam a obsahuje plnost výsledného záměru. Když Ježíš sloužil slovem, vyprávěl podobeství, podle kterého někdo vydá užitek třicátý, někdo šedesátý a někdo stý (Matouš 13:1-23).

Podívejme se na církev vnějšího nádvoří. Tato církev je částí církve. Je Božím vlastnictvím. Celý Boží plán je o tom, že Bůh chce zachránit církev před zkázou. Proto je slovo, které se dnes hlásá církvi, tak důležité. Když mluvíme o slovu království nebo také o slovu poslední doby (můžete to nazvat spoustou různých jmen), je to o tom, že Bůh chce v plnosti přijít do svého lidu. Církev si hraje na církev a zůstane o půlnoci v temnotě. Vůbec nemusíte být v nějaké denominaci, abyste byli v církvi na vnějším nádvoří. Na vnějším nádvoří můžeme být tady. Můžeme si tady hrát na církev a ve svém středu postrádat Boží přítomnost a realitu. Halelujah!

Chtěl bych vám dnes něco říct. Přemýšlel jsem nad těmi králi. Samozřejmě víme, co se stalo Saulovi pro neposlušnost. Bylo mu odňato

království. Samuel mu řekl: „Toto království bylo od tebe odtrženo a bylo dáno lepšímu, než jsi ty.“ (1Sam 15:28) Tím lepším byl David. Chci, abychom se nad Davidem, který byl přirozený člověk jako vy i já, zamysleli. Bůh řekl, že na něm bylo něco zvláštního. Když šel Samuel k Izai pomazat Davida za krále, Hospodin k němu promluvil tato slova: „Jak dlouho budeš truchlit pro Saula?“ (1Sam 16:1)

Někdy se držíme své minulosti. Ale Bůh není Bohem minulosti, je Bohem přítomnosti a budoucnosti. Někdy se nám chce držet věcí, které byly, ale musíme jít s Bohem dál. Církev dnes musí jít dál za Bohem, bez ohledu na to, co se bude dít. Písmo říká, že vnější nádvoří bude potřeno.

Bůh řekl Samuelovi, aby přestal plakat pro Saula. „Povstaň! Běž do Betléma do domu Izai a tam mi pomaz jednoho jeho syna za krále.“ První Samuelova 16:6-7: *„Když pak přišli, vida Eliába, řekl: Jistě před Hospodinem jest pomazaný jeho. Ale Hospodin řekl Samuelovi: Nehleď na tvářnost jeho a na zrůst postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; neboť nepatřím, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.“*

Božím záměrem bylo vyvýšit krále, jehož srdce by bylo podle Boha. Když se na Davida podíváte, je to úžasné. Měl problémy. David měl problémy stejně jako vy a já. Nebyl dokonalý. Měl slabosti. Ale pracovalo v něm cosi, co mělo charakter a přirozenost stát se nejen králem, ale také měřítkem pro všechny krále, kteří přišli po něm. To byl David.

David byl ještě velmi mladý, když se postavil Goliášovi. Byl to ještě hoch, myslím, že mu bylo šestnáct let. Zajímavé je, že ve svých šestnácti letech byl nejen připraven se Goliášovi postavit, ale také ho porazit. Měl odvahu, protože měl vztah s Bohem, jaký nikdo v té době v Izraeli neměl. Celý jeho výcvik a výuka probíhaly na poli, na pastvině, kde pečoval o ovce. Poslouchal otce, protože právě on ho poslal, aby se o ovce staral.

Čtěte, co píše v Žalmech. Věřím, že některé žalmy vznikly právě tam na poli, kde byl s Bohem sám. V žalmu 144:1 David píše: *„Požehnaný Hospodin, skála má, kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě.“* David se své základy učil na pastvinách.

Sedmnáctá kapitola 1. Samuelovy nám popisuje, jak David poslechl otce a nesl sýr a chléb do bitvy. Měl otci přinést zprávu, jak se jeho bratrům daří. Když přišel na bitevní pole, Goliáš tam stál, proklínal izraelskou armádu a rouhal se Bohu izraelské armády. Do Davida vstoupila odvaha. Verš 26: „*Nebo kdo jest Filistinský neobřezaný ten, že pohanění uvodí na vojsko Boha živého?*“ Kde vzal takovou odvahu? Měl ji proto, že s Bohem chodil na každý den. Dovedu si představit, že to muselo být něco! Jen Bůh, ovce a David. Nechci se teď pouštět do celého příběhu o Davidovi a Goliášovi, ale jeden z jeho bratrů proti němu v žárlivosti povstal a řekl: „*Proč jsi sem přišel?... Známt' já pýchu tvou a zlost srdce tvého...*“ (1Sam 17:28) Pak předstoupil David před Saula. „*Jsi ještě chlapec!*“ David odpověděl: „*Bůh byl se mnou, když přišel lev a medvěd. Přemohl jsem je.*“ Pak ještě dodal: „*Stejně jako jsem porazil lva a medvěda, porazím toho Filistínského.*“ (1Sam 17:31-3)

Kde získal David takovou smělost? Když přebýval v Boží přítomnosti. Když přišlo nebezpečí, využil Boží přítomnosti k boji s nepřáteli, se lvem i medvědem, když napadli ovce. To mu umožnilo napsat: „*Požehnaný Hospodin, skála má, kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě.*“ (Žalm 144:1) Znal moc a spasení svého Boha. V něm, v Davidovi, to nebylo. Na Saula z toho musela padnout bázeň, protože kdo by měl to svědomí poslat šestnáctiletého chlapce proti Goliášovi, kdyby neměl bázeň? „*Na tom klukovi něco je. To, co říká, musí být pravda. Takovou odvahu jsem v nikom v Izraeli neviděl.*“ Pochopte, to byli bojovníci. Nejlepší, jaké Izrael měl. Halelujah! Toho dne šel do bitvy a zvítězil.

Rád nad tím bojem přemýšlím. Jak Goliáš vychází, shlíží dolů na Davida a říká: „*To je ten nejlepší z vás?*“ A když vidí, že David je ještě chlapec, ani se neobtěžuje mu vyjít vstříc. „*Copak jsem pes, že na mě jdeš s holí?*“ A David prorokoval: „*Dnešního dne zavře tě Hospodin v ruku mou, a zabiji tě, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám těla vojska Filistinského dnes ptákům nebeským a šelmám zemským, a pozná všecka země, žeť jest Bůh v Izraeli. A zvíť všecko shromáždění toto, že ne mečem ani kopím vysvobozuje Hospodin; (nebo Hospodinův jest boj,) protož vydát vás v ruce naše.*“ (1Sam 17:46-47) Halelujah! Ten mladý muž znal Hospodina. Proto jej Bůh pomazal, aby byl králem Izraele. Byl mužem podle Božího srdce.

Říkáme, že Bůh je láska, a v jedné písni se zpívá: „Probud' srdce mé, abych Tvou lásku znal a Tobě ji opětoval, ať Tvá láska svobodně plyne z mého probuzeného srdce.”¹ To znamená, že bychom měli mít s Bohem stejné obecenství, jako měl David. Jejich vztah byl vzájemný. Se světem Bůh komunikuje jedním směrem, od sebe ke světu. Bůh tak miluje svět, že nechce, aby někdo trpěl, ale aby všichni došli vzkříšeného života. Ale kolik jich odmítne?

Davidovo srdce si bylo vědomo Boha. David nejenže znal Boží lásku, ale vracel Bohu Jeho lásku tím, že s Ním chodil a jednal v Jeho přítomnosti. Davidův charakter zrál a David chodil v pomazání, které mu bylo uděleno. Jednal v mnohé moudrosti a v mnohé lásce. Jak Boha znal, tak jednal v Boží lásce. Jak to můžeme říct? David se totiž dostal do problému, když začal vítězit. Nejprve nad Goliášem. Vzpomenete si, kdy to začalo? Vrhli se na Filistínské a celý Izrael se začal radovat ve vítězství a lidé křičeli: „Saul porazil svých tisíc, ale David deset tisíc!“ (1Sam 18:7) Jenže byl jeden muž, a ten muž byl král, a tomu se to moc nelíbilo. Je psáno, že od toho dne se Saulovo srdce obrátilo proti Davidovi (1Sam 18:9).

Teď měl David velký problém! Nic, co by se dalo srovnat s jeho staršími bratry. Saul byl král a David se náhle ocitl na královském dvoře. Měl své místo u králova stolu. A máme tu příběh, kdy Saul povstal v hněvu, hodil po Davidovi kopím, ale minul. Myslím, že si David musel říct: „Zdá se, že mě asi nemá rád.“ Je zvláštní, že i Jonata se na to musel otce zeptat. A trvalo to nějaký čas, než to Jonatovi došlo. „Davide, raději uteč a zachraň holý život, protože otec jde po tobě.“

Od toho dne začal David před Saulem utíkat a Saul usiloval o jeho život. Ale Boží ochranná ruka byla nad Davidem a David byl sám proti králi a celému Izraeli. Utekl na poušť a Písmo říká, že Bůh k němu přivedl lidi. První Samuelova 22:2: „*A shromáždili se k němu, kteřížkoli byli v ssoužení, a kteřížkoli byli zadlužilí, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha, a byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním okolo čtyř set mužů.*“ Sjednotili se a společně utíkali před Saulem.

---

¹ Volně přeloženo z anglického originálu „Awaken my heart“.

Saul šel po Davidovi bez ustání, a přesto to Bůh vždycky obrátil. Když už se zdálo, že má Saul navrch, Bůh to obrátil. Davidovi byla dána příležitost, aby Saula zabil, ale v Davidovi bylo něco, proč by to nikdy neudělal. Davidovi vlastní muži to chtěli udělat. Říkali: „Bůh ti dnes dal milost, vydal ti nepřítele do rukou, zabijme ho konečně!“ David však odpověděl: „*Nezabíjej ho; nebo kdo vztáhna ruku svou na pomazaného Hospodinova, byl by bez viny?*“ (1Sam 26:9)

Podívejme se ještě jednou na tu jeho odpověď. Naskytla se dvojitá příležitost. Jednou v jeskyni v Engadi a podruhé, když Saul spal. V obou těchto situacích David Saula nezabil. Buď mu sebral cíp pláště, nebo kopí, aby Saulovi dokázal, že ho mohl zabít, ale že ho zabít nechtěl. „*Jakož vzní ono přísloví starých: Od bezbožných vychází bezbožnost; protož nebudeť ruka má proti tobě. Na koho to jen vytáhl král Izraelský? Koho to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu.*“ (1Sam 24:14,15) David ctil Boží ruku nad Saulem, vždy ctil Božího pomazaného. Nezáleželo mu na tom, že se od Saula Boží Duch vzdálil. Nic to neměnilo! Jednou pomazaný byl, to pomazání tam bylo. David by nevztáhl ruku na Božího pomazaného.

To všechno vám povídám proto, abyste pochopili, jaké měl David srdce. Vidíme, že po tom druhém případě už Saul Davida nikdy nehonil. Saulovy dny byly sečteny. Saul a jeho synové byli zabiti Filistínskými a David se ujal kralování.

Tento příběh má také své odnože. O hejtmanu, vůdci Saulova vojska, Abnerovi, a hejtmanu Davidova vojska Joábovi... Dokonce mezi Davidovými muži byli takoví, kteří měli problém. Joáb neměl srdce jako David. Měl slabost, kterou na sebe uvalil soud.

Víme, že i David měl slabost, ale David vždycky našel pokání. David uměl činit pokání! Joáb nečinil pokání. Když se podíváme na Joábův život, vidíme, že se propracoval do nejvyššího velení a stal se hejtmanem vojska celého Izraele a stále dělal chyby. Velmi vážné chyby, které ho stály život.

Jeho první chyba přišla, když Saul zemřel. Mezi oběma vojsky vládly šarvátky a v jedné z bitev šel Joábův bratr po Abnerovi. Abner by Joábova bratra nezabil. Abner řekl: „Přidej se ke mně. Jsi Joábův bratr, nechci ti ublížit.“ Ale Azael neposlechl. Joáb měl tedy na vybranou: buď

zabít Azaela, nebo sám zemřít. Tak Azaela zabil (2Sam 2:20-23). To mu Joáb nikdy neodpustil. Později, když Abner přišel v míru k Davidovi a nabádal Davida: „Pojď, sjednotíme Izrael,“ David jej vzal za slovo a souhlasil. Po nějakém čase přišel Joáb za Abnerem a mluvil s ním mírně. Abner nic netušil a zahynul, když Joáb tasil meč a probodl jej.

Podívejme se, jak David reagoval. Abner byl hejtmanem Saulova vojska, a přesto pro něj David plakal a postil se. To, jak David reagoval, se dotklo všeho Izraele a v Písmu je psáno: „*Nevíte-liž, že kníže, a veliké, padlo dnes v Izraeli?*“ (2Sam 3:38)

Joáb byl i nadále hejtmanem vojsk Izraele, ale další velkou chybu udělal, když chtěl Absolon vládnout. Když se blížila rozhodující bitva s Absolonem, David nařídil: „Ať učiníte cokoliv, nedotýkejte se nikdo Absolona, nechte ho naživu.“ (2Sam 18:5) A přesto Joáb Absolona neušetřil. Našli ho, jak visí ve stromu za pramen vlasů a nikdo se jej nechtěl dotknout, protože věděli, co jim král nařídil. Ale Joáb... Řeknu vám, Joábovo srdce bylo daleko od Boha. Joáb odmítl slova krále a zabil Absolona. Jeho charakter byl tak jiný, že dokonce s králem mluvil hrubě, když ten plakal pro svého syna.

Ale Boží soud na Joába dopadl, když začal vládnout Šalamoun. David, když umíral, poručil Šalamounovi: „Nedovol jeho šedinám vejít v pokoji do hrobu.“ (1Kr 2:6) A přestože Joáb běžel a chytil se rohů oltáře, stihl ho soud za to, jak žil. Písmo nám vždycky v různých situacích a okolnostech zjevuje Boží způsoby a také to, co se stane, když Jeho cesty nenásledujeme. Jeremiáš 29:11: „*Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přežádostivý.*“ To je Bůh, kterému sloužíme. Nerozumíme Mu proto, že nerozumíme Jeho Slovu, tak jak bychom měli. Proto je nutné, abychom Písmo studovali, abychom se osvědčili v Bohu.

Měli bychom mít na mysli, že Bible, Slovo, nejsou jen slova na papíře, ale že jsou nám životem. Jsou nám životem. A to, že je nám Bible životem, je klíč, kterým se naše srdce otevírá Bohu. Halelujah!

Když mluvíme o správném charakteru, o správné přirozenosti před Hospodinem, vidíme, že David jej našel. David jako člověk nebyl jiný než vy a já, ale věděl toto: „*Nebo neoblíbil bys oběti, bychť ji i dal, aniž*

bys zápalu přijal. Oběti Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a potřeným, Bože, nezhrzíš.“ (Ž 51:18-19) Dále je také napsáno, že bázeň Hospodinova je počátek moudrosti (Př 9:10). A mnozí neměli před Bohem takovou bázeň, jakou měli mít.

Podívejme se dále na Davida. Vzpomínáte si, jak přinesl archu úmluvy do Jeruzaléma? Víte, David udělal chybu. Nejdřív si řekl: „Prostě ji přivezu.“ Víte, co se pak stalo? Přivázeli archu a jeden z mužů, Uza, se snažil archu přidržet, a na místě zemřel. Písmo říká, že to Davida zarmoutilo a že dostal strach: „*Kterakž má vjíti ke mně truhla Hospodinova?*“ (2Sam 6:9) David tedy hledal Hospodina a pochopil, že musí archu přivést podle Božího řádu, Božím způsobem, učinit to tak, jak je psáno v zákoně. O stěhování stánku se měli starat levité. Když to tentokrát učinili Božím způsobem, přinesli archu do Jeruzaléma s plésáním a díkůčiněním. Znovu bylo Davidovo srdce správné před Bohem.

Je zaznamenáno, že král Ezechiáš činil, co bylo dobrého a přímého před očima Hospodinovými, stejně jako David, jeho otec (2Par 31:20). V Jeruzalémě zničil modly. Když Assyřští přišli dobýt Jeruzalém, Ezechiáš volal k Hospodinu a jeho modlitba za vysvobození byla vyslyšena. Uměl činit pokání stejně jako David. Stalo se totiž, že Ezechiáš na smrt onemocněl a přišel k němu prorok Izaiáš (2Kr 20:1-10). Přinesl mu slovo, že má dát svůj dům do pořádku, protože umírá. Písmo říká, že Ezechiáš se otočil na loži ke zdi, modlil se k Hospodinu a plakal. A dále se píše, že Izaiáš ještě ani nevyšel z paláce, když k němu Hospodin promluvil: „Vrať se a řekni Ezechiášovi: Budeš žít.“ Halelujah! Izaiáš se okamžitě otočil, šel zpět k Ezechiášovi a řekl: „*Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelt' jsem modlitbu tvou, a viděl jsem slzy tvé; aj, já uzdravím tě, třetího dne vstoupíš do domu Hospodinova. A přidám ke dnům tvým patnácte let...*“ (2Kr 20:5) Ezechiáš se na to zeptal: „Jaké bude znamení toho, že mě Bůh uzdraví?“ Izaiáš odpověděl: „To ti bude za znamení: Chceš, aby stín postoupil o deset stupňů, nebo aby se o deset stupňů vrátil zpátky?“ Ezechiáš odpověděl, že je lehčí, aby stín o deset stupňů postoupil, než aby se vrátil zpět, a tak řekl Izaiášovi, že chce, aby se stín vrátil. A chvála Pánu, stín se vrátil. Bůh to udělal!

Přesto Ezechiáš udělal něco velmi bláznivého. To, co udělal, by nás mělo přinutit, abychom se Boha báli. Je dobré mít Boží bázeň, protože

Bůh není přijímač osob. Rozumíte, proč je to pro nás tak důležité? Protože jestli si říkáte: „Jsem spasen skrze krev Ježíše, Bůh mě pomazal, tak mám právo, dělat si, co chci, sem tam padnout. Bůh mi odpustí. Jsem přece dobrý člověk.“ Pozor, pozor! Bůh není přijímač osob!

K Ezechiášovi přišla delegace cizinců ze země velmi vzdálené, zvané Babylónie. Tito vyslanci přišli, aby získali informace, a král Ezechiáš jim ukázal všechna bohatství svého domu i celé země. Dokážete si představit, co vše jim ukázal? I když jeho bohatství nebylo na takové úrovni jako za dnů krále Šalamouna, Jeruzalém byl přesto nesmírně bohatý.

Izaiáš přišel znovu. Víte, Boží slovo si nás vždycky najde. Bůh je věrný, ať o to stojíme, nebo ne. Přemýšlejme nad tím. Kolik z nás někdy v životě nechtělo slyšet Boží slovo? Rozhodli jsme se něco udělat a připadali jsme si v pohodě, a přitom jsme v pohodě nebyli. Víte, proč nám Bůh musí poslat slovo? Protože v srdci neposloucháme. Proto Bůh pošle někoho zvenku. Protože vevnitř neslyšíme Boha.

Izaiáš přišel a řekl: „Cos to učinil?“ (2Kr 20:14) A Ezechiáš samozřejmě namítal: „Vždyť tihle lidé přišli z tak vzdálené země!“ Izaiáš se zeptal: „Co jsi jim všechno ukázal?“ Ezechiáš na to: „Všechno.“ Opustil svou moudrost, svůj vztah s Bohem jako král. A slovo od Izaiáše bylo: „Tak praví Pán, přijde den, kdy vše, cos ukázal, bude odňato.“ Také, že synové krále budou odvedeni a budou eunuchy v království babylonském (2Kr 20:18). Víte, Boží slovo je tak přímé, že bychom měli, co jen budeme žít, poslouchat Hospodina z celého srdce.

Ale zpět k Davidovi. Protože toto slovo není chronologické, předkládám vám ho tak, jak mi je Bůh klade na srdce.

David, David věděl, co má dělat, a protože měl vztah s Bohem, neustále vítězil a automaticky věděl, co má dělat. Podobně jako když ho chtěl Saul zabít, a David se ho nedotkl. Bylo to proto, že David znal Boha. A stejné to bylo, i když se stal králem. Izrael neustále vítězil.

To nám Bůh chce dát. Chce, abychom Ho znali natolik, že v Něm budeme žít stejně vítězně. Chodme vírou. Věřme Bohu.

Bůh chce, abychom měli jednotu. A jednoty dosáhneme tehdy, když Ho uvidíme. Tak mezi sebou získáme jednotu. Ďábel nás chce zničit,

bratři, ať tak, či tak. Víte, možná nás fyzicky nezlikviduje, ale duchovně ano, pokud mu to dovolíme. Pokud přestaneme být ostražití a pokud dovolíme nepříteli vstoupit, jako to udělal Ezechiáš.

Jak můžeme milovat Hospodina z celého srdce? Tak, že On bude středem našeho života. Jako listonoš nosím poštu do práce jednomu bratrovi. Máme vždycky pár minut obecnství. Odtamtud pak jdu přes silnici do pojišťovny. Jednou ráno jsme s tím bratrem měli takhle obecnství, povídali jsme si, společně přemýšleli a diskutovali nad Písmem. Potom jsem šel do pojišťovny, a když jsem vešel, seděl tam ředitel celé té pobočky se svou sekretářkou a několika dalšími lidmi. Bylo zjevné, že má nějaký velký problém. Podíval se na mě a povídá: „Jak to, že se usmíváte?“ Odpověděl jsem mu: „Opravdu to chcete vědět?“ Řekl: „Ano!“ Představte si, že tam bylo a poslouchalo ještě pět dalších lidí. Řekl jsem mu: „Protože v knize Izaiáše, v kapitole 26:3, je napsáno: *„Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.“*“ On na to: „Budu nad tím muset přemýšlet, abych to všechno vstřebal.“ Potom mi začal povídat o tom, jak má těžký den. Řekl jsem mu: „Zrovna jsem přemýšlel o Bohu a Jeho Slovu z Bible.“ A tím jsem mohl svědčit o Boží dobrotě.

Když jsem pak odtamtud odcházel, uvědomil jsem si, že to ze mě prostě vypadlo. Já sám o sobě bych něco takového nikdy neudělal. Sám bych nad tím veršem nepřemýšlel, kdyby má mysl nebyla u Boha, kdybych nebyl v Duchu, protože bez Boha jsem velmi plachý a bojácný člověk. Vždycky si říkám: „Co si ten člověk asi pomyslí? Co když ho to urazí?“ Duch Boží na mě v tu chvíli přišel a dal mi odvalu to tomu člověku říct. Věřím, že ho Bůh chce spasit. Tak jsme si tam chvíli povídali a já pak šel dál roznášet poštu. Leželo mi to na srdci a modlil jsem se za něj. To je to, co Bůh chce.

To je naše dědictví; naše dědictví je v Bohu. Naše pomazání je v Bohu. Náš domov je v Bohu a vše, co toužíme dělat, a vše, čím toužíme být jako Boží synové, se naplní, když budeme věřit Bohu a budeme s Ním chodit. Automaticky. Nemůžete zastavit Boží proud. Nemůžete. Já vím, že si myslíme, že můžeme, ale když Bůh něco chce a vy chcete Boha, Bůh začne jednat s vaší tělesností. A ta pak ustoupí Božímu Duchu,

protože si začnete přát něco víc než sebe. Vidíte ten rozdíl? Ale když si sebe přejete víc než Boha, tak toto před vámi bude zadrženo.

V Janovi 7:38 Ježíš povstal na konci velkého svátku a volal: „*Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé.*” Nekonečné řeky budou proudit a proudit...Víte, slyšeli jsme, co k nám jako k lidu Bůh hovořil, a nikdy bychom toto společné slovo neměli opustit. To je pro církve naprosto podstatné.

Na konferenci v Mahometu v Illinois nám Bůh mluvil o Ezechielově chrámu a o strážných v bráně. Prvním strážným je láska. Láska! Boží láska! Letos v březnu jsme měli na srdci pozvat k nám do obecnství služebnost. Bratr duCille přijel a přinesl pět kázání. Jedno bylo o víře, druhé o Boží lásce, pamatujete? Mluvil o tom, že láska je jako cement nebo lepidlo, které drží církve pohromadě. Věřím, že nám dnes ráno toto slovo Bůh vrací, aby v tom, jak nás spojuje, mohl pokračovat. Abychom mohli mít lásku v sobě stejně jako mezi sebou. Musíme milovat Boha z celého srdce, z celé mysli, z celé duše a celé síly. Láska odstraňuje překážky. Láska odstraňuje temnotu, ve které se nepřítel umí pohybovat a díky níž nás může rozdělit a přinést nám zkázu.

Když mám srdce před Bohem otevřené, jakákoliv špatná myšlenka, která mě napadne proti mému bratru, nezakoření, protože tam, kde chce být hřích, stojí Bůh. Když máme srdce otevřené Bohu, Bůh k nám mluví, máme-li vztah s nějakým bratrem v nepořádku. Duch Boží nás konfrontuje s Božím slovem. „*Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě, nechejž tu daru svého před oltářem a odejdi, prvé smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj.*“ (Mat 5:23-24) Jak se blížíme k Bohu, otevíráme se Boží lásce. Tak nás Bůh posouvá do vyšší roviny, protože když něco na někom vidíme, Bůh nám to ukazuje proto, abychom se modlili. Některé věci, které Bůh církvi zjevuje, jsou dost tvrdé. V církvi jsou hluboké hříchy, které Bůh zjeví části církve, aby se ta část pozvedla v modlitbách a v proroctvích, aby dotyčný mohl být vysvobozen. Když vám Bůh o někom něco ukáže, znamená to, že k tomu dotyčnému musíte mít lásku. Pokud ji nemáte, dejte si pozor! Dejte si velký pozor! Jinak to nakazí vše, co uslyšíte, a budete podvedeni v tom, že si budete myslet, že slyšíte z Boha, a přitom

budete slyšet z ďábla. Proto je naše komunikace s Bohem taková obousměrná ulice. Obousměrka. ☺ Halelujah!

Tak moc nás Bůh miluje, bratři. Můžeme Boha milovat, starat se o své a najednou nám Bůh zaklepe na dveře a začne nám ukazovat věci. Ó, Pane! Co s tím mám dělat? Modli se. Hledej Boží tvář, a Bůh ti řekne, jestli máš udělat něco víc. Modli se a ať se církev modlí. Udělej vše, jak je napsáno v Písmu. Je to k zbudování církve.

V 1. Korintským ve 14. kapitole Pavel mluví o základech proroctví. Řekl, že proroctví je k vzdělání, napomínání a potěšení (1Kor 14:3). Takže proroctví není jen takový „bonbónek“. Viděl jsem, jak někdy Boží slovo přímo a jasně zasáhlo život člověka. Když je takové proroctví z Ducha, Božím záměrem je, aby člověk činil pokání. Někdy ten člověk Boha neposlechne, a když Boha odmítá dál a dál, Bůh musí použít mnohem drsnější cestu, jak získat jeho pozornost. Dám vám příklad. Jimmy Swaggart, televizní evangelista, měl problém. A samozřejmě mnozí z nás o tom neměli tušení, dokud jsme v televizních novinách neslyšeli, že Jimmy Swaggart padl v sexuální oblasti. Doneslo se to všude. Bylo zajímavé, když jsme se po letech dozvěděli, že dokonce někteří z bratrů, které známe, za ním byli. Bůh církvi mluvil, že má problém, ale Jimmy Swaggart je stejně neposlechl.

Co Bůh musel udělat? Za prvé ten člověk nečinil pokání z toho, co potají dělal. Tak Bůh musel mluvit církvi a církev za ním šla, jeden člověk za druhým. Pamatujte, Boží řád je vždycky takový: Nejdříve jdi za bratrem sám a pak, když neposlechne, přiveď s sebou ještě jiného bratra. Tak pracuje Bůh. Bůh má řád, plán a způsob. Bůh nechce žádné ze svých dětí jen tak vydat napospas, zvláště ne světu. Ale pokud dotyčný odmítá napomenutí a odmítá dál a dál a spustí se dolů z kopce, pak jediné, co Bohu zbývá, je vztyčit obrovitánské STOP, aby ho zachránil. Bum! A vše, co bylo Swaggartovou službou a bylo hříchem proti Bohu, Bůh musel odhalit. Bůh nechce člověka vydat světu napospas, ale pokud není jiné cesty... Je to Boží milost a Boží láska.

Mělo by to v nás budit bázeň, takhle Bůh dnes v církvi jedná. A necht' s námi jedná! Raději budu jednat s Bohem v soukromí, aby mě přivedl k pokání, než aby můj hřích přišel před celou církev, abych konečně činil pokání. Rozumíte? Je velká ostuda, když to musí dojít tak

daleko. Před lety jsem slyšel jedno kázání bratra Petera Schneidera z Lukáše 8:17: „*Nebo nic není tajného, což by nemělo býti zjeveno, ani co ukrytého, což by nemělo poznáno býti, a na světlo vyjíti.*“ Tehdy se Boha ptal: „Bože, to by mě zajímalo, kdo bude ty moje hříchy vykřikovat?“ Bůh mu řekl, že to nebudou cizí lidé, kdo bude ostatním zjevovat jeho hříchy, ale že on sám bude ty svoje hříchy vykřikovat. Čtvrtá Mojžíšova 32:23: „*Pakli neučiníte toho, hle, zhřešíte proti Hospodinu, a vězte, že pomsta vaše přijde na vás.*“ Hřích, ze kterého jste nečinili pokání, si vás najde, a je to děsivé, když se všem vystaví na odiv.

Nevím, proč vám to všechno říkám. Možná vám to požehná, možná to pro vás něco znamená. Sám za sebe vím, že chci raději mít ve všem bázeň před Bohem a že chci dovolit Pánu, aby jednal s mou slabostí. Co se ti dnes zdá nicotné, může zítra narůst do enormních rozměrů a může to být právě ta věc, která odvede tvé srdce od Boha. To byl Šalamounův případ. Šalamounův hřích byl ze začátku malý, ale narůstal a narůstal a narůstal. Vzpomeňte si, jak Šalamoun vystavěl Boží dům a zasvětil ho Hospodinu. Vzpomínáte, jak sestoupil oheň? Do té doby se stalo pouze jednou, že by oheň takto sestoupil, a tehdy dokázal, že Bůh potvrdil Mojžíšův stánek. Stojí tu Šalamoun, který měl na počátku pravé srdce, ale nakonec ho jeho slabost pro ženy dohnala k mnoha ženám, které odvedly jeho srdce, aby sloužilo jiným bohům. Jiným bohům! Halelujah! Jak by se to mohlo stát nám? Když nebudeme příčinniví v Božím slově. Židům 12:1-2 říká: „*Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe máme, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hříchy, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.*“

Bratři, buďme lidem pústů. Někteří z nás už se dlouho nepostili. Opravdu se potřebujeme postit. Protože pokud to nevezmeme vážně, pak nás to, co v nás není z Boha, přemůže. Halelujah! Dnes věřím Boží lásce. Věřím, že nás Bůh chce varovat. Pokud chceme být Božím lidem, pokud chceme být společností prvotin, musíme mít plně srdce podle Hospodina. Pokud chceme milovat své bratry Boží láskou, pak Boží láska musí být v nás. Musíme se upřímně otevřít a dovolit Bohu do nás vejít. A On pak může říct: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný.*“ (Mat 25:21,23) Nevě-

říte, že když máte s Bohem vztah, že se vám Bůh dívá do srdce a že vám v něm chce něco ukázat? To je Boží úkol.

Nestarejte se tolik, co se za rok stane s vaším zaměstnáním. Co se stane s vašimi domy, kde budete, co budete dělat, co se stane na zemi... Děje se spousta věcí. Naší starostí je, abychom byli v kontaktu s Bohem, vyčistili tento chrám, abychom byli připraveni. Mohu se starat, vědět o všem, co se stane, může mi být všechno jasné, a přesto, až přijde půlnoční hodina, zjistit, že ve své nádobě nemám olej. Bez Ducha Božího v mysli, bez Ducha Božího v touhách, bez Ducha Božího v emocích a bez Ducha Božího ve vůli. Halelujah!

Co to je vůle? Jak ji poznáme? Když přijde nějaká slabost nebo touha, jak rychle se jí poddáme? Jak silná je v té chvíli vaše vůle? Halelujah! Sláva Bohu! Žijeme ve velmi vážné době. A nestačí jen přijít, odzpívat chvály, vyslechnout kázání a odejít. Musíte se pustit do Božího díla a hledat Jeho přítomnost. Je psáno, že „*kteříž mne pilně hledají, nalézají mne*“ (Př 8:17).

Písmo říká, že oči Hospodinovy procházejí zemi, aby našel takového, jehož srdce je plně Jeho (2Par 16:9). Boží oči se na nás teď dívají, bratři. Boží oči se na nás dívají, když jdeme večer spát. Boží oči na nás hledí, když ráno vstáváme. Boží oči hledí na každou myšlenku, kterou myslíme. Neměli bychom spíš přemýšlet takto: „Hospodine, miluji tě. Chci Ti sloužit. Pane, pomoz mi dnes, abych nebyl jako George Herrig. Nechci být takový, jaký jsem, jako jsou mé touhy. Nechci být jako má rodina, nechci mít jejich touhy a jejich přání. Chci být jako Ty, Bože, přikryj mě. Nemohu doufat v sebe. Mohu doufat jedině v Tebe, Bože. Halelujah! Jen v Tebe!“

Druhá Paralipomenon 16:9 říká: „*Oči zajisté Hospodinovy spatřují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upřímného.*“ Amen. Aby dokázal svou sílu při těch, kdo jsou k Němu upřímní. Začali jsme tím, že jsme v Písmu četli, co je největším přikázáním. Je největším přikázáním milovat Boha částkou svého srdce a částkou svojí duše? Ne, ne, ne, ne! To jsem popletl. ☺ Máme milovat Hospodina z celého srdce, z celé duše, z celé mysli a vší silou. Můj Bože! Bratři, služme Pánu s bázní a s láskou. Služme Mu z celého srdce. Služme Mu celou svou myslí.

Bože, odpusť nám každou zlou myšlenku, která vstoupila do tohoto chrámu. Odpusť nám každou zlou myšlenku proti bratrům, proti jakémukoliv člověku. Ó Pane, ó Pane, ó Pane. Nedopusť nám chodit za cizími bohy, kteří na sebe berou různou podobu. V Americe je to hlavně zboží, bohatství a majetek, tituly, země a vlastnictví. Ale, Pane, Ty v této hodině zkoumáš srdce všeho svého lidu, abys viděl, jak s tím vším, čím jsme byli obdařeni, naložíme. Budeme Tě hledat? Budeme Tě opravdu hledat? Budeme si Tě vážit víc než pozemských věcí? Milujme Pána z celého srdce!

Už jsme tu písničku zpívali, ale pojďme, zazpívejme si ji ještě jednou: „Probud' srdce mé.“ Víte, chtěl bych, aby se mé srdce probudilo. Chci Jej znát a opětovat Jeho lásku. To jde za hranice lidských sil. To je božské. Vzpomínáte, co Bůh řekl, když Ježíš začínal svou službu? Řekl: „*Tento' jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mat 3:17) Halelujah! Myslím, že totéž Bůh řekl na hoře proměnění. Je to tak? Ano. A vím, že Bůh chce říci totéž o nás. Halelujah! Chvála Hospodinu!